

MARTIN GOFFA

Mezi dvěma ohni

Další neobyčejný případ
obyčejného českého policajta

Mladá fronta

MARTIN GOFFA

Mezi dvěma ohni

MLADÁ FRONTA

© Martin Goffa, 2014
Cover photo © allphoto.cz

PROLOG

ONOH ZÁŘIJOVÉHO DNE PRONIKALY PAPRSKY DOPOLEDNÍHO slunce lehkým oparem jako přes nějakou hodně děravou záclonu. Nebýt žaluzií v oknech, procházely by tou prosklenou dejvickou budovou jako jedním obrovským teráriem.

Sedm pater kovu, skla a socialistické architektury shlíželo na okolní zděné domy se zdánlivým despektem a neurčitou nadřazeností. Jestli by se však měla některá z budov cítit jako nevítaný vetřelec, bylo to právě tohle chladné a neosobní monstrum, které napadrtí rozbilo genia loci stoleté ulice s širokými chodníky, alejí stromů a dvěma řadami pětipatrových činžáků s dřevěnými okny a ozdobným štukováním.

V místě, kde prosklená konstrukce stála, byla ulice násilně přerušena. S odstupem tato architektonická kompozice vypadala skoro tak, jako když vám dentista vytrhne tři sousedící zuby a do vzniklé mezery pak zasadí zub nový, sice zářivý a pompézní, ale evidentně pocházející z úplně cizích úst.

V posledním patře té starousedlíky proklínané budovy, na jejíž přítomnost si nezvykli ani téměř po třiceti letech, byla kancelář přinejmenším dvakrát tak velká než kterákoli z desítek ostatních pod ní. Vlastně šlo spíše o zasedací místnost vybavenou podlouhlým stolem, několika židlemi a jedním či dvěma obrazy, která ale zároveň sloužila jako pracovna asi pětáctýřicetiletému muži s vystouplými lícními kostmi a protáhlou, jakoby věčně zachmuřenou tváří.

Ten muž právě pohledem vyprovodil poslední účastníky obvyklé porady, která se u něj každý týden touhle dobou konala. Když za nimi zapadly dveře, prosklené jako ostatně celá stěna sousedící s kanceláří jeho asistentky Dominiky, vstal, protáhl se v zádech a povolil si uzel na kravatě. Klimatizace byla vypnutá, měl rád čerstvý vzduch a během předchozích hodin s tabulkami, grafy a prezentacemi se těšil na to, až konečně zůstane sám, otevře si okno a dá si dopolední pauzu s kávou, tištěnými novinami a vůní stromů z ulice kdesi dole pod ním.

Z vedlejší kanceláře se na něj podívala asistentka. Společná prosklená stěna byla pokryta žaluziemi, ty ale zůstávaly většinu času otevřené, a ona i její šéf tak na sebe měli nerušený výhled. Nebylo pak třeba kvůli každé banalitě vstávat nebo zvedat telefon, stačil jen drobný náznak či gesto a jeden se mohl hned dovtipit, co po něm ten druhý zrovna potřebuje. Jakmile tedy muž pootevřel okno a obrátil se zase zpět do místnosti, spatřil Dominiku, jak v ruce drží prázdnou konvici, lehce jí potřásá a pozvednutým obočím pokládá otázku, zda má šálek připravit i pro něj. Sama přitom dobře věděla, že se ptá skoro zbytečně, neboť muž ve vedlejší kanceláři je z těch, co si kávu rádi vychutnají, a proto ji nesrkají jen tak na každé nudné poradě, jako byla zrovna ta, co před malou chvílí skončila. Přes otevřené žaluzie tedy viděla, jak souhlasně přikývl a pousmál se na ni. Ale byl to úsměv křečovitý a hraný, vykouzlený snad z posledního zbytku soustředěných sil.

Když Dominika vkládala vymytou konvici zpět do přístroje, uslyšela skrz stěnu tichou melodii mobilního telefonu. Koutkem oka zahlédla, jak jej muž bere do ruky a při pohledu na displej s číslem volajícího dostává jeho už tak strhaná tvář ještě nádech rozrušení.

Než hovor zvedl, podíval se bezděčně směrem ke své asistentce. Ta jeho pohled zachytila, ale za okamžik už

k prosklené stěně stála zády a hučení přístroje, který proháněl páru přes kávovou směs, jí znemožňovalo zaslechnout cokoli dalšího, i kdyby se o to snad snažila. Jen asi jednou nebo dvakrát se k šéfově kanceláři ohlédla přes rameno a uviděla ho sedět za stolem s telefonem u ucha, podivně shrbeného a jaksi chabě gestikulujícího. Jak později řekla, připadalo jí, jako by se snažil něčemu bránit. Ale neměla říct ani čemu, a dokonce ani to, proč ji něco takového vůbec napadlo.

Sledovala poslední tmavé kapky dopadající ze stroje do konvice, poté přichystala dva šálky, a zatímco svůj naplnila až po okraj, v tom druhém nechala ještě místo na pořádnou porci mléka. Když pro ně pak mířila k lednici, všimla si mužova nepřítomného pohledu upřeného kamsi ven skrz okno. Připadal jí v tu chvíli jako robot, kterému vyndali baterky, jak později také řekla.

O chvíli později, když s šálkem v ruce mířila k jeho dveřím, byla svědkem toho, jak robot odkládá telefon, zvedá se ze svého místa a mechanickým krokem kráčí k oknu, jež otevírá dokořán. Přistavuje pod něj nejbližší židli a stejně mechanicky pak přes ni a následně přes parapet odchází kamsi do prázdna.

Spolu s výkřikem upustila Dominika šálek a ten se roztrhl o podlahu. Cákance horké kávy jí spálily obnažené nártý, ale toho si v tu chvíli ani nevšimla. Jen stála na místě a křičela, aniž by si přitom uvědomovala, že si zároveň oběma dlaněmi vyděšeně zakrývá ústa, takže její výkřiky jsou tlumené a už v zárodku téměř zadušené. Teprve po chvíli se z nejbližších kanceláří vyklonilo několik tváří s udivenými výrazy. Ale to už neviděla, protože v tom okamžiku jí začal svět před očima tmavnout, podlomila se jí kolena a poslední věc, kterou ucítila, byla rána do hlavy o veřeje dveří cestou k zemi.

Ty, co jí přiběhli na pomoc, příjemně překvapil čerstvý vzduch proudící z šéfovy otevřené kanceláře.

Lehký opar, který venku na obloze prve visel, už sluneční paprsky dávno rozehnaly. Vypadalo to na další z teplých dnů, kterými září toho roku skoro až nepatříčně plýtvalo.

1.

TÉMĚŘ CELÉ DOPOLEDNE JSME SE V KANCELÁŘI MOŘILI s jedním zlodějíčkem, co se rozhodl trvat si na svém i navzdory důkazům. Že to nebude jednoduché, jsme ale pochopili hned ráno, jakmile jsme se s ním ve dveřích jeho bytu potkali. Když nám v trenýrkách a děravém tričku přišel otevřít, nejdřív sebou trochu cukl, protože mě znal už z dřívějšíka, ale hned se zase rychle uklidnil. Naše odznaky, které jsme mu s Tonym pro formu ukázali, ho ani nezajímaly.

„Copak potřebujete, pánové?“ Odažitý a nakvašený hlas, jak taky jinak.

„Promluvit si,“ odvětil jsem.

„Jo? A o čem?“

„Tak všeobecně. O věcech, co se někomu ztratily, a o podobných nesmyslech.“

Pořád ještě stál ve dveřích a já mu přes rameno nahlížel do neutěšené předsíně se špinavou podlahou a všelijakým poházeným harampádím. Ale dovnitř jsme nemohli, my to věděli a jemu už to došlo taky, protože jinak bychom se postávání na chodbě dávno nezdržovali.

„Tak jo,“ pokrčil nakonec rameny, „předpokládám, že mám přijít někam k vám, co?“

„Mysleli jsme, že vás vezmeme rovnou,“ řekl jsem, „ať to máme všichni co nejdřív z krku a můžeme si jít po svých.“

„Tak to ne,“ zavrtěl rezolutně hlavou, „musím do práce.“

„Do práce? Vždyť je skoro devět a vy jste v trenkách.“

„To je snad moje věc, kdy a jak makám, ne? A jestli si

dobře pamatuju a nezměnily se mezitím paragrafy, tak vy mi teď můžete dát akorát tak předvolání. Takže mi ho vypište a až k vám přijdu, tak se teprv můžeme bavit o těch věcech, co se prý někomu někde ztratily.“

„No jo,“ připustil jsem, „pamatujete si to dobře a paragrafy se zatím taky nezměnily, bohužel.“

„Bohudík.“

„Tak bohudík, jak chcete.“ Ze složky jsem tedy vytáhl formulář předvolání a začal ho vypisovat. „Kdy můžete přijít?“

„Někdy příští týden,“ navrhl dobromyslně, „třeba v pátek.“

„Fajn, tak příští pátek. Napíšu to na půl devátou ráno, může být?“

„Klidně.“

Když jsem formulář vypsál, podal jsem mu ho k podpisu, zatímco Tony po něm našťavaně strílel očima. Originál předvolání jsem muži nechal a kopii jsem si schoval zpět do složky. Nastala chvíle mlčení.

„Takže jedeme?“ zeptal jsem se znovu.

„Cože?“

„No jestli jedeme. Ráno v půl deváté jste u nás měl být, už máte zpoždění. Ale my vás samozřejmě svezeme, ať se nemusíte přes celé město táhnout autobusem.“

Ještě chvíli na mě nechápavě zíral, ale pak mu zřejmě všechno došlo a znovu si před obličej vrazil předvolání.

„Vždyť je tam, kurva, dnešní datum!“ zasyčel na mě.

„No jo,“ souhlasil jsem, „tak jste to minulý týden podepsal.“ Podíval se i na datum podpisu a znovu zaklel.

„Takže jedeme nebo co?“ houkl na něj teď pro změnu Tony, jehož našťvaný výraz vystřídalo pobavení.

„Vy jste fakt čím dál větší svině,“ ucedil muž na půl úst a přejížděl pohledem z Tonyho na mě a zpátky.

„Važte slova,“ upozornil jsem ho a pak mu řekl, ať sebou hodí, protože času jsme s ním už zabili víc než dost. Dál

ani necekl a šel se obléct, moc dobře totiž věděl, že ten jím podepsaný papír v mé složce podstatně mění situaci.

Ale stejně tak, jako se kroutil doma, pokračoval později i u nás. Nikde nebyl, nic neudělal, na nic si nevzpomíná. Měli jsme přitom plný šuplík věcí, které dal na své jméno do zastavárny, a navíc jeho fotku pořízenou bezpečnostní kamerou v chodbě domu, odkud se ty věci noc předtím ztratily. Ale ani to s ním nehnulo.

„Sakra, Hansi,“ říkal jsem už otráveně, „vždyť s tebou byla vždycky celkem rozumná řeč.“ Vykat jsem mu přestal hned v autě cestou k nám. Vlastně jsem ho znal už několik let a tykal jsem mu celou tu dobu, ale když jste na jeho hřišti a nevíte, kdo další u něj v bytě váš rozhovor ještě poslouchá, uctivé chování vám může ušetřit spoustu nepříjemností. „Proč teda teď blbneš a zatloukáš tak tutovou věc?“

„Proč asi?“ utrousil na půl úst a nešťastně se ušklíbl. No jo, věděl jsem to stejně dobře jako on. Byl v podmínce, což znamenalo, že pokud mu něco přišijeme, odsedí si nejen pár měsíců za tuhle prkotinu, ale k tomu i dva roky, co vyfasoval minule.

„Přiznání je polehčující okolnost,“ zkusil to Tony naivně s profláknutou formulkou.

„Jo, ale taky zaručený trest,“ doplnil Hans její druhou část a s nasupeným výrazem si něco vycucel z díry v zubu.

Pozoroval jsem ho a přemýšlel, co dál. Pětatřicátník, nijak zvlášť nažehlený, ale taky žádná pouliční troska. Krátké blond vlasy, podobaný obličej a na krku stříbrný řetěz jako pro pitbula, přitom sotva šedesát kilo živé váhy. Za sebou zatím čtyři tresty, a pokud mu prokážeme to, kvůli čemu tady sedí, čeká ho pátý. Jenže i když všichni tři víme, že to udělal, důkazům toho k dokonalosti přece jen kousek chybí. Ano, v tom činžáku v době vloupání byl, ale záznamy z kamery jsou jen z veřejných prostor. No a samozřejmě, ukradené věci už pár hodin poté prodal do bazaru, ale

jak můžeme dokázat, že je vzal vážně on? A tak dále a tak podobně, obehnaná písnička, které mají všichni policajti vždycky plné zuby. A přiznání? Chtějte ho, když víte, co by to pro něj v tomhle případě znamenalo.

Na stole mi zazvonil telefon.

„Srový,“ ohlásil jsem se rozmrzele, protože hovor na pracovní telefon znamená vždycky jen další práci.

„Fiřt,“ ozvalo se na druhém konci. „Co jsi tak zpruzený, proboha?“ Kolega ze stejné problematiky jako já s Tonym, jen z opačné části města.

„To se ti jen zdá,“ zabručel jsem. „Copak potřebuješ, Fífo?“

„Sháním nějakého Svitáka, nemáš ho náhodou?“ Pohled mi sjel k Hansovi, který si právě mezi prsty probíral svůj psí řetěz.

„Počkej chvíli,“ řekl jsem do sluchátka a pak Tonymu naznačil, ať našeho návštěvníka vezme na chodbu a tam s ním počká.

„Proč ho hledáš?“ zeptal jsem se pak Fiřta.

„A máš ho teda?“

„Jo, mám. Zrovna jsem ho vyhodil z kanclu, ať nás neposlouchá.“

„No zaplať pámbu, sakra! Už jsem myslel, že ho nenajdu. Jeli jsme si pro něj domů a jeho stará nám řekla, že ho chvíli předtím odvezli nějací jiní policajti. A já už teď hodinu volám na všechny strany, abych zjistil, kdo ho má a proč. Takže je u tebe?“

„Jo, vždyť ti to říkám.“

„Jede ti v něčem?“

„Proč myslíš, že bych ho tady jinak měl?“

„Hm, no jo. A co na něj teda máš?“

„Jdi do háje, Fífo, takhle se to přece nehraje! Buď vybal, o co ti jde, anebo se postav do fronty.“

„No jo, Miko, tak sorry.“ Odkášlal si. „Ráno jsem měl v poště odpovědi z laborky. Vyšel mi na otisky z jednoho

bytu a pak taky na DNA z nějakých garáží. Plus tam mám ještě další dvě věci, co na něj vypadají. A vy jste s ním na tom jak?“

Hanse, alias Jana Svitáka, jsme tím pádem měli z krku.

„Taky s ním zrovna řeším jeden kvartýr, ale vzhledem k tomu, že by za něj šel sedět natvrdo, se pekelně krouťí. Každopádně ho udělal. Takže jestli chceš, přifrč si pro něj a my ti k němu ten spis přihodíme, ať to máš v jednom. OK?“

„Super. Do hodiny jsem u vás,“ řekl.

„Tak fajn. A mimochodem, doufám, že víš, co se sluší, když to od nás budeš mít takhle komplet.“

„No jo,“ zavrčel naoko otráveně, „bez obav. Piješ pořád ty sladké sračky?“ Občas jsme se s Fífou a dalšími kolegy potkávali na společných školeních a podobných prospěšných akcích.

„Jo, bílé polosuché. Ale jestli přitáhneš nějaký sajrajt z vietkongské večerky, tak s ním letíš oknem.“

„Beru na vědomí,“ zasmál se a chtěl zavěsit. „Moment, ještě něco! Běží vám na Svitáka nějaká lhůta?“ Myslel tím, jestli jsme chudáka Hanse nějak úředně omezili, protože taková věc zásadně mění situaci a je třeba s ní počítat. Například musíte zadrženému po šesti hodinách nabídnout jídlo, jinak jste flagrantně porušili jeho práva a jste v maléru. Totéž po dalších šesti hodinách a po dalších a po dalších. Ale že vy jste kvůli takovým jako on v práci kolikrát nonstop dva dny a nedá vám nikdo nic, to je jaksi samo sebou. A tak podobně.

„Ne, Fífo, Hans u nás jen dobrovolně podává vysvětlení,“ uklidnil jsem ho.

„Ještě že tak,“ oddechl si.

Jakmile totiž taková lhůta jednou začne běžet, je to závod s časem. Pokud během ní nestihnete udělat všechno tak, jak to zákon vyžaduje, tedy výsledky, domovní prohlídky, všechny záznamy a protokoly, podnět pro státního zástupce

kvůli žádosti o vzetí do vazby a další a další věci, musíte po jejím uplynutí dotyčného prostě pustit. A hledejte ho pak, kde chcete. O tom, že vám tedy ten nebožák zrovna nepomáhá, a naopak všechno co nejvíc zdržuje, se není třeba bavit. Jasně, i policajti mají v takových případech své triky, takže zatímco dotyčného nahoře v kanceláři propustí, dole na chodníku ho znovu seberou a lhůty můžou frčet zase od začátku. Jenže když to uděláte takhle okatě, nelíbí se to kolikrát ani soudcům, natož pak advokátům těch postižených chudáků.

Zavolal jsem Tonyho zpět do kanceláře a řekl mu co a jak. S Hansem, který neměl o změně situace ani ponětí, jsme pak ještě asi hodinu plkali o všem možném, dokud si pro něj nedorazil Fífa se dvěma dalšími kolegy. Předtím jsem informoval Roberta Celdu, stále ještě našeho šéfa, o tom, že Svitáka i s případem vybraného vyšehradského bytu předáváme o dům dál.

„Hlavně ať vás pak neobejdou a neodrbou,“ připomněl mi, „pohlíďte si to.“

No jo, už zase statistika. Při odhalování všemožných leváren, vraždami počínaje a krádežemi v obchodech konče, jsou totiž podstatné tři věci: zjistit pachatele, dokázat mu to a hlavně pak celou věc vykázat pro statistiku. Protože jestli jste neudělali tohle, neudělali jste nic. Jeden vyřešený případ, jedna čárka. Většinou bez ohledu na to, jestli jde o krádež mobilu za pět tisíc nebo o vybraný trezor za pět milionů. Statistika je vidí stejně. Když máte čárek míň, než je průměr, pracujete špatně. Když jich máte naopak víc, jste idiot, co kazí ostatním normy.

Takže o co šlo Robertovi? Aby si kolega Fiřt, až ze všech těch lumpáren pana Svitáka obviní, nepřivlastnil pro statistiku i případ, kvůli kterému jsme toho podobeného nebožáka ráno vytáhli z postele.

„No jo, Robe, to víš, že si to pohlídáme,“ přikývl jsem a šel si po svých. Ani se mi nechtělo mu vysvětlovat, že

jsem tu naši čárku zřejmě prodal za láhev Sauvignonu, co se mi zrovna chladí v lednici.

2.

VZHLEDEM K TOMU, ŽE FÍFA SE SVÝMI KOLEGY A NEŠŤASTNĚ se tvářícím Hansem na zadním sedadle auta odjeli až kolem druhé, promeškali jsme s Tonym oběd ve služební kantýně. Což jsme se následně pokusili napravit v nejbližší restauraci.

To místo mělo snad všechny ingredience marnosti, na které si vzpomenete. Čtyři mumlající štamgasty s napůl vycamranými sklenicemi, umělé kytky na stolech i odbarvenou servírku s varhánky kůže přetékajícími přes upnutý lem džínsů. A pochopitelně to, co osobně nesnáším ze všeho nejvíc, tedy televizi zapnutou bez zvuku, do které řve rádio z druhého konce lokálu.

„Vnímáš?“ uslyšel jsem Tonyho hlas, který mě vytrhl z přemýšlení. „Ptal jsem se, jestli bys o víkendu se mnou a s Martinou někam nešel.“

„S jakou Martinou?“ zatvářil jsem se zmateně, než mi došlo, že je to zřejmě ta, o které mi už asi půl hodiny básní. „Promiň, ale ne, mám jet za Moničkou na Moravu.“ Svěho malého andílka jsem už skoro měsíc neviděl a chystal jsem se to konečně napravit. Včera večer si mi do telefonu snad hodinu stěžovala, jak ji už děsně nebaví škola. Na to, že prázdniny skončily ani ne před měsícem, ji elán přešel nějak rychle.

„Škoda,“ řekl Tony, „Martina má prý jednu fajn kamarádku.“

Byl jsem rád, že jedu pryč. Ty kamarádky jeho lásek mě už přestávaly nějak bavit. U většiny z nich musel mít člověk raději přivřené oči a u toho zbytku pro změnu na

minimum ztlumený mozek. Za ten rok a kousek, co jsme spolu fungovali v jedné kanceláři, se mi Tony snažil nějakou dohodit pomalu každý druhý víkend. Jenže Moniččina máma kdysi dávno prostě nasadila laťku hodně vysoko.

„Víš, co jsem zjistil? Ty jsi prostě taková stará sentimentální kráva,“ ubezpečil mě Tony vždycky, když na to přišla řeč. Tobě se to mluví, chlapče, měl jsem chuť mu říct, ale nechal jsem to raději být. V šestadvaceti jsem nebyl jiný.

Napíchl jsem na vidličku jeden z posledních kousků brambor a namočil ho do majonézy. Servírku konečně asi omrzelo to vlezlé rádio, takže ho ztišila a s ovladačem v ruce pomalu projížděla kanály zaprášené televize. Ruka s vidličkou se mi najednou zastavila v půli cesty k ústům. Tony si všiml mého ohromeného pohledu kamsi za jeho záda, takže se rychle otočil.

„Zesilte zvuk!“ zavolal jsem na servírku, když jsem konečně přišel k sobě. Nejdřív se na mě nechápavě podívala a teprve pak začala hledat příslušné tlačítko na ovladači. To už byl ale Tony u televize a udělal to sám. Čárky hlasitosti na obrazovce naskakovaly a spolu s nimi se ke mně odněkud z hloubi vesmíru linula slova, co mi v tu chvíli rozbíjela mozek napadřt.

„...ické státní agentury, před jejíž budovou stojíme. Právě zde ukončil dnes ráno skokem z okna svůj život její ředitel, inženýr David Raška. Jak můžete vidět, celé místo je dosud obehnáno policejními páskami, ačkoli z okolností je již zřejmé, že se s největší pravděpodobností nejednalo o žádný trestný čin, nýbrž podle všeho o skutek dobrovolný a bez účasti cizí osoby.“

Tik tak, cvakaly hodiny nad naším stolem a mým uším to znělo jako výbuchy. Tik výbuch, tak výbuch. Tik výbuch, tak výbuch. Moderátorka ve studiu starostlivě svraстила obočí.

„A mohl bys nám, Jaromíre, říct, co si o celé věci myslí

pracovníci agentury? Přece jen se jedná o záležitost natolik neobvyklou, že různé dohady budou určitě na místě. Nespekuluje se například o politických tlacích?“

Tik tak, výbuch výbuch. Stříh na reportéra stojícího u policejní pásky obehnané kolem chodníku a části parkoviště.

„Já mohu říct jen to, že pokud jsem se bavil s kolegy a podřízenými inženýra Rašky, tak si jeho čin nikdo z nich nedokáže vysvětlit. Někteří sice uváděli, že v poslední době byl poněkud zamlklý a bez nálady, ovšem na kameru se nikdo z nich vyjádřit nechtěl. Já jen připomenu, že inženýr David Raška pracoval v agentuře jedenáct let, z toho posledních pět jako její ředitel. Byl bezpartijní a o jeho vazbách na konkrétní politickou stranu se mi zatím nepodařilo nic zjistit. Případu se samozřejmě budeme i nadále věnovat a do večerního zpravodajství přineseme další podrobnosti.“

Tik tak, výbuch výbuch. Všechny zvuky kolem mě jako by někdo zesílil na maximum a ony se mi slily v jakési mohutné šumění.

Tony si odkašlal a pak se na mě opatrně podíval.

„Není to ten chlap, co jsem tě za ním předevcírem vezl?“

Tik tak, výbuch výbuch.

Promnul jsem si dlaní obličej. Slzy, které se mi spustily z očí, jsem si tak rozetřel po celých tvářích.

3.

O ŠEST, DESET NEBO DVANÁCT HODIN POZDĚJI JSEM KLEČEL na šterkové cestě a někam do okolních domů křičel, co mi sliny na jazyk přinesly.

„Svině! Svině sviňský zkurvený!“ Pěsti jsem s každým úderem nořil hlouběji a hlouběji do drobných kamínků

a slzy, které mi při tom tekly, se někde na mé košili mísily se zvratky, co na ní ulpěly chvíli předtím.

„Svině jedny! Svině! Svině!“ řval jsem dál a okna okolních domů se pomalu rozsvěcela. Tony mě vzal v podpaží a prudce zvedl.

„Pojď pryč, Miko, jen si koleduješ o průser.“

Byli jsme v nějakém parku, ani jsem vlastně nevěděl, kde a jak jsme se tam vzali. Celý večer jsem nutil Tonyho pít, ale zřejmě musel dobrou polovinu z toho vylít, jen aby byl ve formě a mohl na mě dohlédnout. Vytáhl mě z parku k silnici a já zaregistroval, jak mávl na projíždějící taxi. To přibrzdilo, ale když řidič pochopil, jaký náklad by musel nabrat, zase sešlápl plyn a zmizel za křižovatkou.

„Svině!“ zařval tentokrát Tony a dál mě vlekl, chvíli v podpaží, chvíli dokonce na zádech. Pak mě najednou posadil na chodník ke zdi jednoho domu a téměř skočil do silnice pod kola policejnímu vozu, který se vyloupil z vedlejší ulice. S odznakem v ruce rychle vysvětlil kolegům situaci a za okamžik už jsem napůl seděl napůl ležel na zadním sedadle služební Octavie a házel sebou ze strany na stranu při každém svižnějším průjezdu zatáčkou.

„Máte to u nás, kluci,“ slyšel jsem říkat Tonyho těm dvěma uniformovaným, když mě u mého smíchovského bytu vyexpedoval z jejich auta.

„To si piš, že jo,“ odvětil jeden z nich. „Právě jsme na opačném konci města, než máme být.“ Pneumatiky zakvílely tichou ulicí a vůz s trhnutím vyrazil vpřed.

V bytě mě Tony hodil na postel.

„Počkám tady, kdyby něco,“ řekl neurčitě a pustil si televizi. Asi mu nešlo ani tak o to, jestli budu dál zvracet, spíš chtěl mít jistotu, že se za hodinu neseberu a nepůjdu někam do noci pokračovat ve virválu.

Víčka jsem měl přivřená a z okolního nábytku jsem tak viděl jen matné obrysy. Ale i ty se točily v jakémsi podivném

tanci, chvíli tak doléhaly, že mě málem umačkaly, za okamžik zase zmizely někam daleko až k obzoru, vesmíru nebo bůhvíkam vlastně, a tak pořád dokola a dokola.

Chtěl jsem se překulit na břicho, ale upadl jsem z postele na podlahu. Koutkem oka jsem zahlédl, že se Tony chystá zvednout z křesla, ale pak zřejmě usoudil, že ze země už nemám kam spadnout, takže mi na ní bude nejlíp. Nakonec vstal a hodil na mě aspoň nějakou příkrývku. Když pak ráno odcházel, nechal mi na stole vzkaz, že mi u Roberta na dnešek vyřídí dovolenou.

Byl pátek, měl jsem tedy tři dny na to, abych se ze všeho dostal. Anebo abych pokračoval ve včerejší jízdě a taky je zabil chlastem. Ležel jsem a koukal do stropu. Pořád jsem ještě nevěděl, kterou z těch dvou možností nakonec zvolím.

Totožná situace, podobné kulisy, jen o víc než čtvrtstoletí dříve.

„Vy jste ale hovada!“ zní nocí vzrušený hlas téměř dospělého čahouna a jeho dlaně dopadají na hlavy dvou čtrnáctiletých kluků s vyděšeným pohledem. Třetí leží na trávě a trhavě zvrací. Když se ho předtím pokoušeli zvednout, bylo to jako snažit se postavit hadrovou panenku.

„Kde jste se, kurva, tak zřídili?“ ptá se mladík vztekle těch dvou, zatímco třetího pleská po tvářích a pokouší se z něj dostat aspoň slovo.

„Cicko, slyšíš mě? Slyšíš mě, ty idiote?!“ Ale ten na trávě nemá sílu na to, aby odpověděl. A možná ani nevnímá. Jen dál zvrací a občas se začne dusit, to když něco z toho kyselého svinstva neopatrně vdechne.

Mladík zuřivě střílí očima po těch dvou zbývajících, kteří zřejmě vypili jen o něco méně, ale díky situaci rychle vystřízlivěli. Naštvaně kroutí hlavou a přemýšlí co dělat. Je jaro, on má před maturitou a za několik měsíců nastupuje na vysokou ekonomickou. Nebo taky ne, jestli se tady

tomu klukovi v trávě něco stane a pak vyjde najevo, že tomu mohl zabránit, pokud by například zavolal sanitku. Jenže když to udělá, čekají ty tři usmrkance, z nichž jeden je jeho mladší bratr, pořádné problémy. Zjišťování co, kde, jak a kolik vypili, ve škole pak dvojky nebo dokonce trojky z chování a zřejmě i stopka pro gymnázium, na které se o pár dní dřív taktak dostali.

„Tak slyšíš mě, Cicko?“

Cítím údery dlaně v obličeji. Teprve teď mi dochází, že ta otázka patří mně.

„Jo, Davide, jasně že slyším,“ chci odpovědět, ale namísto toho se začnu jen znovu dávit. Pak se mladík rozhoduje.

„Vezmeme ho k nám,“ říká mladšímu bratrovi, „máte štěstí, že jsou naši pryč.“

Celou noc mě vodí po dvoře za jejich domem, napájí neslazeným čajem a střídavě sprchuje horkou a studenou vodou. Ráno pak mým rodičům vysvětlí, že jsem u nich předchozí večer něco špatného snědl a od té doby zvracím. Rodiče mě tedy nechávají v posteli celý víkend a mně se dělá pomalu líp. V neděli večer už si dokonce chvíli čtu a koukám na televizi.

O dva měsíce později začínají prázdniny. S oběma kumpány z té noci jsme po nich nastoupili na gymnázium v okresním městě. David odjel na druhý konec republiky, do Prahy, kde nastoupil na VŠE. Když my maturovali, on promoval. Když my promovali, on pracoval v jedné bance jako ekonom. Poté přestoupil do jakési státní agentury a po čase jí dokonce začal šéfovat. O několik let později pak opustil budovu této agentury otevřeným oknem v jejím sedmém patře. Jako nějaký robot, jak policejnímu vyšetřovateli mezi vzlyky řekla jeho šokovaná asistentka.

4.

„NENÍ TO TEN CHLAP, CO JSEM TĚ ZA NÍM PŘEDEVCÍREM VEZL?“ zní mi celý víkend v uších Tonyho otázka. Koukám otupěle do zdi. Potřeboval bych si utřídit myšlenky, ale je to jako chtít zkrotit nějaké zpovytkané stádo, pořád se rozbíhají kamsi do stran a jedna prostě nechce poslušně následovat druhou.

„Jo, máš pravdu, je to vážně on,“ mumlám polohlasně už poněkolkáté jedinou větou, kterou jsem mu byl v tom prvotním šoku schopen říct. A pak už jsem jen pil, pil a pil, a povídat mu cokoli dalšího mi v tu chvíli připadalo zbytečné, nepatřičné a nepodstatné. Tomu muži, kterého o několik hodin dříve pohřebáci zvedli z betonu parkoviště, nacpali do černého pytle se zipem a odvezli na pitevnu, už stejně ani jeden z nás nemohl pomoci.

Ale tobě, Tony, díky. Nejen za to, že ses o mě ten večer postaral a dopravil mě domů, ale hlavně že ses už dál na nic nevyptával. Určitě tě muselo zajímat, co jsem řešil s někým, kdo je o dva dny později napadrtý pod okny svého úřadu. V duchu ses jistě ptal, jestli je mezi naší schůzkou a jeho smrtí nějaká souvislost. Jak dobře jsem toho muže znal a co to všechno teď pro mě bude znamenat?

A přestože se ti určitě všechny tyhle otázky draly na jazyk, mlčel jsi. Nechal jsi mě pít, zvracet a křičet do noci. Nechal jsi mě dělat to, co jsem dělat potřeboval, chtěl a musel. Možná, že to ani nevím a něco jsem se ti v té alkoholové agónii přece jen snažil vysvětlovat.

„Nech to být,“ mávl jsi určitě rukou, „na všechno bude dost času později.“

No, možná že bude, Tony. Davidu Raškovi už na čase každopádně nesejde. A nám? Záleží na tom v jakém smyslu. Někáký ten čas ještě snad máme, ale k čemu ho využít? Kolik dní, nocí a týdnů vyplýtvat možná zbytečným pátráním po tom, s čím se mi dva dny před svou smrtí David svěřil? Pátráním po tom, kdo ho zabil?

Kdo ho zabil? Tím oknem přece odešel sám. Nebyla tam žádná ruka, která by ho postrčila, stejně jako žádná taková, co by ho chytila za límec košile a vtáhla zpátky dovnitř. Jak to říkal ten zajíkáající se reportér v televizi? S největší pravděpodobností se nejednalo o trestný čin, nýbrž podle všeho o skutek dobrovolný a bez účasti cizí osoby? Tak nějak. A kde není zločin, zní ta rovnice dál, tam není ani pachatel. A kde není pachatel, tam se můžeme jít všichni akorát tak vycpat. Takže... Takže kdo ho vlastně zabil?

Na telefonu jsem měl čtyři zmeškané hovory, všechny ze stejného čísla. U každého z těch vyzvánění jsem byl, ale chyběla mi odvaha to zvednout. Rozhoupal jsem se až při tom pátém, nešlo se schovávat donekonečna.

„Ahoj, Marku,“ řekl jsem do telefonu tiše, „už to vím.“

„Byl...“ Hlas mu selhal. „Byl jsi tam?“

„Ne, nebyl. Vlastně jsem se to dozvěděl až ze zpráv, do té doby jsem měl práci.“

„Co se bráchovi stalo, Cicko, víš to?“ Cicko mi občas říká jen tři lidi, všichni z dob mého dospívání. Vlastně teď už jen dva.

„Nevím o tom vůbec nic, Marku. Podle všeho to byla obyčejná...“ Obyčejná sebevražda, chtěl jsem říct. Ale co je na něčem takovém obyčejného, sakra? Obyčejná může být cesta do obchodu nebo dovolená na Šumavě, ale tohle? Kam jsem dal rozum, když jsem chtěl z pusy vypustit takovou hloupost?

„Jsem teď tady v Praze,“ oznámil mi Marek. Bylo pořád ještě páteční odpoledne.

„Nechceš, abych za tebou někam přijel?“ zeptal jsem se, aniž bych v tu chvíli věděl, jestli něco takového vůbec chci já.

„Chtěl jsem,“ řekl, „proto jsem ti předtím taky volal, ale už nestíhám. Večer musím být zpátky na Moravě a teď ještě jedu za Davidovou ženou domluvit věci kolem pohřbu a tak. Ale v pondělí přijedu zase, tak jestli můžeš, rád bych tě viděl.“

„No jistě, Marku, budu s tím počítat. A vyříd' Karolíně i vašim upřímnou soustrast. Jestli bude nějaký obřad, kam bych mohl přijít, tak...“

„V pondělí se domluvíme.“

„Jo. Tak ahoj.“

„Ahoj.“

Ještě několik desítek minut jsem pak seděl v křesle s telefonem v ruce. Nechtělo se mi ani pohnout, natož snad vstát. Nakonec jsem zavřel oči a po chvíli usnul. Nebylo kam spěchat. Nebylo komu pomáhat ani koho zachraňovat. Tedy bylo, samozřejmě, tam venku za okny zuřil život se svými každodenními podrazy, výsměchem a nástrahami. Ale tady v bytě a pak taky kdesi hluboko ve mně byl najednou podivný klid. Jako když se ranní opar zvedá nad včerejším bojištěm a všude jsou jen mrtvolý, krev, bláto a ticho. A nikdo už s tím nemůže nic dělat.

Probudil jsem se uprostřed noci celý rozlámaný. Z posledních sil jsem se zvedl a odvěkl se z křesla na postel. Ráno jsem měl v plánu jet za Moničkou, čekala na mě určitě stejně netrpělivě jako já na ni, ale najednou jsem si to neuměl ani představit. Její smích, culíky a roztomilé brebentění v konfrontaci s obrazem Davidova rozbitého těla, které nějaký parchant vyfotil mobilem a ještě zatepla pak snímek prodal těm bulvárním sviním, co ho okamžitě pověsili na internet a druhý den otiskly ve svých novinách. Viděl jsem nás, jak procházíme zoologickou zahradou a já mám na obličeji nacvičený úsměv, v hlavě ale přitom pořád slyším ten reportérův hlas, který se mísí s hodinami, co dělají tik tak, tik tak, výbuch výbuch.

Nakonec jsem tedy hned ráno zavola Ivaně a poprosil ji, jestli by Moničce mohla nějak vysvětlit, že mám práci. Když se nadechovala k protestům, řekl jsem jí, co se stalo.

„Tak to je mi líto,“ odvětila. Davida sice znala jen letmo, zato s Markem se potkávala za dobu našeho manželství

pokaždé, když jsme se do mého rodného kraje zajeli podívat.

Položil jsem telefon. Byl jsem zpocený a celé tělo mě svědilo. Kdy jsem se vlastně naposled sprchoval? Nejspíš ve středu večer, protože čtvrtek jsem propil a pátek prospal nebo proseděl v křesle.

Blížilo se sobotní poledne. V koupelně jsem pustil vodu a sledoval, jak ve vaně bobtná sněhobílá pěna. V zrcadle jsem se pak zahleděl do svého unaveného obličeje. Vypadal jsem jako někdo, o kom nevíte, jestli je mu třicet, nebo sedmdesát. Jestli má takovou tvář odjakživa, nebo jen dostal nakládačku. Jestli ten jeho výraz znamená ironický škleb, nebo jen obyčejnou servanost životem. Vypadal jsem jako Iggy Pop nebo Mick Jagger, chlapi, u kterých si nejste jistí, jestli ještě žijí, anebo už po světě pobíhají jen jejich plastové figuríny s baterkami v zádech.

Jenže když jsem se pak ponořil do horké vody a ta mě začala pálit do stehů, břicha i toho zbytku mezi nimi, pomalu mi do mozku doputovalo poznání, že pořád ještě žiju.

5.

BYLO ÚTERNÍ DOPOLEDNE O NĚKOLIK DNÍ ZPĚT, JÁ SEDĚL v kanceláři a na monitoru počítače sledoval kamerový záznam z chodby staršího činžáku. Muž, který se na něm pohyboval, měl na hlavě kšiltovku naraženou až bůhvíkam k očím. Dokud mu půjde vidět jen brada, jsme v háji, věděl jsem. O den dříve jsme sice z jednoho dejvického bazaru přivezli několik věcí, které tam nechal, ale mít ho i na obraze z místa činu by trochu vylepšilo skóre v náš prospěch.

Nakonec to tak i dopadlo, čepici si na pár vteřin sundal, aby si utřel zpocené čelo, takže tvář Hanse Svitáka, toho

podobaného blondáka s řetězem na krku, byla víc než průkazná. Záznam jsem tedy zastavil a udělal z něj několik fotografií. Ve vybiléném bytě sice nezůstaly žádné použitelné stopy, ale snad to s těmi věcmi z bazaru bude soudci stačit.

„Ve čtvrtek ráno si pro něj zajedeme,“ řekl jsem Tonymu. Středa měla patřit návštěvě pardubické věznice v úplně jiném případě, což ovšem znamená bůhvíkolik hodin cestování, o čase stráveném uvnitř ani nemluvě, takže stihnout cokoli dalšího není v silách běžného smrtelníka. Dokonce ani v silách běžného policajta.

„Fajn,“ odpověděl Tony a unaveně listoval jakousi složkou.

„Vypadáš nějak zničeně,“ podotkl jsem.

„O víkendu mě jedna známá pozvala na chatu,“ vysvětloval. „Prý bych se jí tam mohl postarat o zahrádku.“

„No a?“

„No a blbý je, když sto kilometrů od Prahy zjistíš, že jste mluvili každý o úplně jiné zahrádce.“

Škodolibě jsem se zasmál.

„No to je fakt blbý.“ Že ho po víkendu budou bolet zrovna ruce, s tím asi nepočítal.

Zívl jsem a protáhl se. Bylo sotva jedenáct, já už měl čtvrté kafe, ale oči se mi i přesto pořád klížily. A to jsem celou noc spal, žádná zábava, žádný flám, žádná dámská návštěva. Když jsem si to uvědomil, napadlo mě, jestli takhle nějak náhodou nezačíná stáří.

Z přemýšlení mě vtrhlo vyzvánění telefonu. Podíval jsem se na displej, číslo mi ale nic neříkalo.

„Prosím,“ zavrčel jsem, když jsem hovor zvedl. Proč se každému pitomci hned představovat.

„To jsi ty, Miko? Tady David.“

„David?“

„Raška, proboha.“

„No jo, sakra, promiň, zmátlo mě to číslo. Navíc už jsem tě neslyšel...“ No jo, jak dlouho vlastně? A co se stalo, že tě slyším teď?

„Potřeboval bych s tebou mluvit. Můžeš?“ zeptal se.

„No jasně. Děje se něco?“

„To až pak,“ řekl.

„Pospíchá to?“

„Asi jo,“ odpověděl, ale z jeho hlasu bylo zřejmé, že to „asi“ může rozhodně škrtnout.

„Mám za tebou někam přijet?“

„Do kanceláře ne,“ odmítl rychle.

„Tak teda kam a kdy?“

„Pamatuješ si tu restauraci v Krči, kde jsem slavil čtyřicátiny?“

Bylo to na opačném konci města, než pracoval i bydlel. Na kraji lesa, kde se nemůže stát, že náhodou potkáte nějakého známého, který jde zrovna kolem a rozhodl se zaskočit jen tak na jídlo nebo na kávu.

„No jasně,“ přitakal jsem, „a v kolik?“ Nakonec jsme se dohodli na půl pátou, protože já dřív nemohl a on zase později někam odjížděl.

Příští den brzy ráno jsme měli vyrazit do Pardubic, takže si po práci bral Tony služební auto domů. Pořád ještě bydlel na modřanské policejní ubytovně.

„Svezu se s tebou odpoledne do Krče,“ oznámil jsem mu.

„Chceš s někým pomoci?“

„Ne, jdu jen na pivo s jedním známým.“

„Tak jo,“ pokrčil rameny a znovu se do něčeho začel. Ale oba jsme věděli, že jen o tohle obvykle nejde.

Tony pomalu odbočil na malé parkoviště obehnané stromy a já kousek od nás uviděl Davida vystupovat z černého Superbu.

„To je on,“ řekl jsem, „takže tu se mnou čekat nemusíš.“ Byli jsme s Tonym domluvení, že kdyby měl mít David zpoždění, něco si spolu zatím dáme, ale jinak že nebude rušit.

„Tak čau zítra,“ odvětil. „Naberu tě ráno v šest.“

„Čau,“ mávl jsem a šel se přivítat s Davidem. Ten se starostlivě podíval za odjíždějícím autem, z něhož jsem před chvílí vystoupil.

„To byl jen můj parťák,“ vysvětlil jsem mu. „Bez obav.“

„Tak jo,“ přikývl. Překvapil mě uštvaný výraz v jeho tváři. Ne to, co jsem cítil já dopoledne, ale tohle bylo stárnutí.

„Půjdeme dozadu do salónku,“ řekl pak, „tam budeme mít klid.“ Došlo mi, že s majitelem restaurace, svým spolužákem ze studií, zřejmě už všechno předem dohodl.

Zabořil jsem se do koženého křesla u prázdného krbu a čekal, až se David vrátí od baru, kam odešel zařídit pití.

„Objednal jsem ti kafe a tu kakaovou marmeládu, co máš tak rád,“ pokusil se o vtip, když přišel, ale bylo vidět, že se do něj musí hodně nutit.

„Fajn, díky,“ odvětil jsem a počkal, až se posadí do vedlejšího křesla. „Tak co se děje, kamaráde? Takhle vystresovaného tě neznám.“

Uhnul očima a zahleděl se kamsi do podlahy. On, který denně musel dělat desítky rozhodnutí, podepisovat kilogramy dokumentů a jehož úřadem protékaly finance jako voda děravým okapem, najednou nevěděl co s rukama. Začal si je nervózně mnout a vypadalo to, že si vlastně sám není jistý tím, jestli tahle schůzka byla dobrý nápad.

Když už se konečně k něčemu nadechoval, ozvalo se zaklepání a servírka přinesla jeho tonik, mé Baileys a dvě kávy s cukrem a odměrkou mléka. Při odchodu jsme ji oba vyprovázeli pohledem. Já proto, že toho na ní bylo dost k vidění, David jakoby s nešťastným výrazem, že teď už bude zřejmě muset začít mluvit. Když jsem ale znovu spatřil jeho strhanou tvář, zatoužil jsem být v tu chvíli s kýmkoli jiným a kdekoli jinde. Jako bych už tušil, že to, co se o chvíli později dozvím, nebude nic, co bych vědět chtěl.

6.

JEŠTĚ NĚJAKOU DOBU ZAMYŠLENĚ KOUKAL DO PRÁZDNÉHO krbu. Vypadalo to, že si v hlavě dokola přehrává nějakou filmovou smyčku a není schopen se dobrat jejího konce. Pak si ale odkašlal.

„Potřebuju poradit, Miko.“ No to je snad jasné, proboha, chtělo se mi říct, ale mlčel jsem, aby se zase nezasekl. „Co bych měl dělat, když na mě někdo tlačí?“

„Tlačí?“

„Jo, tlačí.“

„Myslíš tím,“ chtěl jsem si to ujasnit, „že tě někdo k něčemu nutí?“

„Hm.“

„Jakým způsobem?“

„Dost tvrdě.“

„Tvrdě? Jako že ti vyhrožuje?“

„Jo, vyhrožuje.“

„V souvislosti s tvou prací?“ Přikývl.

„No tak to je snad jasné, ne?“ pokrčil jsem rameny. „Podáš trestní oznámení, co jiného bys chtěl dělat?“

„Miko, proboha... I kdybych tohle nevěděl sám, tak by mi to poradili naši právníci,“ hlesl a já si znovu uvědomil, jak vyčerpaně vypadá.

„No jo, tak promiň,“ odvětil jsem. „Já jen, že tohle je první věc, co jsem ti mohl a musel říct.“

„K tomu bych nepotřeboval mluvit s tebou,“ dodal.

„Ale no jo, sakra, už rozumím. Prostě něco potřebuješ nejdřív probrat mimo mantinely.“

„Potřebuju spíš...“ Odmlčel se.

„Co?“

„Já vlastně nevím.“ Rozpačitě se na mě podíval. „Někdo mě dost drsně tlačí k něčemu, co v žádném případě nemůžu udělat.“

„Proč ne?“

„Jde o jedno rozhodnutí v rámci agentury a... Zkrátka, nemůžu prostě přistoupit na to, co po mně ten člověk chce. Nebo ti lidé. Bůhví, kdo to vlastně je.“

„Moment! Ty ani nevíš, o koho jde?“ Potřásl hlavou.

„Nevím. Já... Dostal jsem jen nějaké instrukce a k tomu upozornění, co se stane, když se jich nebudu držet.“

„No a co se stane?“

„Skončím,“ řekl unaveně.

„Jak přesně to myslíš? Skončíš na pozici šéfa nebo v agentuře? I kdyby, tak ti hodí lano desítka firem hned první den, co...“

„Ty mě nechápeš, Miko! Skončím úplně!“ Několik vteřin ticha vyplnilo místnost jako cáry dusivé mlhy.

„To máš pravdu,“ připustil jsem, „vázně nechápu. Co znamená, že skončíš úplně? Vysvětli mi to.“

Chvilí na mě jen tak nerozhodně koukal, až nakonec mávl rezignovaně rukou a opřel si čelo o dlaň. Zareagoval jsem možná trochu prudce.

„Sakra, Davide, já bych ti přece strašně rád pomohl! Ale jak? Sám některé věci nevíš a ty, které jo, mi zřejmě zase nechceš říct! Co po tobě kdo chce? Jak moc na tebe tlačí? Co bude znamenat, když vyhovíš, co naopak když nevyhovíš...?“

Mlčel a znovu u toho koukal do země. Promnul si nejdřív čelo a pak zase dlaně jako při nějaké usilovné modlitbě. Pak se zhluboka nadechl, ale promluvil skoro neslyšně.

„Někdo na mě má určité materiály a vyhrožuje, že když neudělám, co chce, tak je zveřejní. Což by mě zlikvidovalo.“

„Jaké materiály?“ Mlčel.

„Doprdele, člověče! Já...“ Teď jsem odevzdaně rozhodil rukama já. Ale jako by mě nevnímal, skrz okno se najednou díval kamsi mezi stromy. „Dobře, tak mi aspoň řekni, jestli jde o reálnou věc nebo o nějaký fake.“ Pořád mlčel, jen skoro neznatelně pokýval hlavou.

„Takže žádný podvrh?“

„Ne,“ rozhoupal se konečně, „není to podvrh. Jde o jednu nahrávku, na které jsem snadno k poznání.“

„Co na ní přesně je?“

„Prosím tě, nechťěj to vědět, Miko,“ zašeptal zničeně. Sledoval jsem jeho zkroušený obličej. No dobře, řekl jsem si, možná to ani není až tak důležité. A třeba je i lepší, když to zatím nebudu vědět, aspoň mě to ušetří bůhvíjakých morálních dilemat.

„Tak fajn, necháme to být,“ přikývl jsem. „Můžeš mi aspoň říct, co máš teda udělat?“

Rozpačitě se rozhlédl kolem, jako by v těch místech byl snad poprvé. Proboha, co se to děje? Má strach ze skrytých mikrofonů, lidí schovaných pod okny nebo z čeho vlastně? Už chybělo jen to, aby se podíval dovnitř do toho vyhaslého krbu, jestli tam někdo nevisí v komíně.

„Víš co, Davide,“ řekl jsem mu nakonec, „jdu si na bar ještě pro něco k pití a ty si to zatím celé rozmysli. Jestli potřebuješ pomoci, udělám to. Ty víš, že jo. Ale musím vědět všechno, ať mě něco nepřekvapí a pak nesemele. Jinak ti vážně můžu dát jen ty samé rady co vaši přepřeláci právníci.“

Zvedl jsem se a odešel na chodbu. Cestou do lokálu jsem se zastavil opláchnout si v umyvadle obličej. Tu tíseň, která Davida obestírala, jsem úplně fyzicky cítil. Jak tedy musela drtit jeho? Nebylo mi příjemné, že na něj tak tlačím, ale neměl jsem na vybranou. Když chcete pomoci od doktora, taky mu popravdě řeknete, co a kde vás píchá, aby vám namísto appendixu neufikl ledvinu. A já se navíc neměl chuť dostat do průšvihů jen proto, že nevím něco, co bych vědět měl.

„Dám si ještě jednou totéž,“ řekl jsem u baru servírce a ukázal jí lístek s naší objednávkou.

„Přinesu to.“ Odmítavě jsem mávl rukou.

„Počkám si, určitě se naběháte dost i tak, ne?“

„To jo,“ usmála se, do skleničky vhodila pár kostek ledu a chystala se na ně nalít odměrku Baileys.

„Dejte mi rovnou dvojitou,“ požádal jsem.

„Aby vás to nepovalilo,“ prohodila. Ironická? No proč ne, s těmi jsem si rozuměl vždycky nejlíp.

„To je fakt,“ přistoupil jsem na její hru, „asi bych se měl krotit. Taky bych pak mohl mít roupy a chtěl bych vědět, co budete dělat, až tady dnes skončíte.“

„Manželovi večeři,“ odvětila.

„Šťastlivec.“

„Jo, přesně jak říkáte.“

Znovu se na mě usmála a podala mi skleničku. Kdoví jestli nějakého manžela vůbec má, napadlo mě. V poslední době jako by jich z těch mnou oslovených mělo manžela čím dál víc. Ale snad se mi to jen zdá.

Když jsem se vrátil do salonku, stál David u okna a zamýšleně pozoroval nedaleký okraj lesa. Posadil jsem se tedy a čekal. Ještě několik chvil mlčel, ale pak se ke mně obrátil.

„Chci, abys mi slíbil, že všechno zůstane jen mezi náma,“ řekl, ale spíš než co jiného to byla zoufalá prosba.

„To je snad jasné, proboha, s tím jsem přišel,“ ujistil jsem ho.

„I kdyby ti to připadalo...“ Odmlčel se, jako by hledal vhodná slova.

„Davide, neumíš si představit, co všechno už jsem při téhle práci viděl a slyšel. Víím toho o spoustě lidí víc, než jejich doktor s jejich farářem dohromady.“ Pozoroval jsem jeho oči, kterými nervózně těkal po místnosti. „Takže mi prostě řekni všechno tak, jak to je. Ne proto, že bych potřeboval mít v hlavě ještě bůhvíjaké další sračky, ale abych ti mohl pomoci, protože bez toho to nepůjde.“ I přesto, že očima pořád ještě bloumal všude kolem, pokýval hlavou a já měl pocit, že to konečně pochopil.

„Jde o ten barák, ve kterém sedíme,“ řekl nakonec.

„Myslíš tím váš úřad?“

„Jo. Jsme tam v nájmu a ten příští rok končí. Původně jsme se měli stěhovat do něčeho nově koupeného, ale nakonec to někdo nahoře na financích škrtl, že na to teď nejsou peníze. A my teda tím pádem museli vyhlásit tendr na nájem. Jde o to, jestli dalších pět let zůstat tam co jsme, nebo se přestěhovat někam, kde nabídnou lepší podmínky.“

„Chceš říct, že by vás kvůli pár ušetřeným tisícovkám všechny klidně hnali i s nábytkem, technikou, agendou a bůhví čím dalším ještě někam jinam? Vždyť jen to stěhování by stálo majlant, ne?“

„Nejde o tisícovky, Miko.“

„Já vím, myslel jsem to obrazně. Chtěl jsem jen říct, že je přece nesmysl všechno vždycky po pár letech balit a tahat někam pryč.“

Pokrčil rameny. „Co ti na to mám říct? Já bych taky radši zůstal sedět tam, co jsme, ale...“

„Ale co?“

„Chtějí, abych zařídil výhru v tom tendru.“

„Ti, co na tebe tlačí?“

„Jo.“ A bylo to venku. Odkášlal jsem si. S dalšími otázkami teď budu zřejmě tančit kolem hodně rozpálené plotny.

„A můžeš něco takového udělat?“ zeptal jsem se opatrně. „Myslím čistě teoreticky.“

„Teoreticky? Teoreticky by to snad šlo. Nabídky vyhodnocuje komise, většinu v ní mají moji lidi a já ji navíc vedu, takže pokud by byly aspoň přibližně vyrovnané, tak by z toho průsvih být nemusel. I když zrovna nevyhraje nejnížší cena, vždycky se to dá okecat přes další kritéria. Provozní náklady, dopravní dostupnost, technická vybavenost, však to znáš.“

„Znám,“ přikývl jsem. Realita stejně běžná jako jízda na červenou nebo přelesené štítky na mase v supermarketech. „A v čem je teda problém? To je ta jejich nabídka tak tragická, že bys ji neobhájil?“

„Do háje, Miko, vždyť tohle já ani nevím! Vůbec neřekli,